

Homilija nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ pri krizmeni maši v mariborski stolnici, sreda, 17. 4. 2019

Draga sobrata v škofovski službi, dragi duhovniki, redovniki, stalni diakoni in bogoslovci, dragi bratje in sestre!

I.

Vsako leto nas duhovnike krizmena maša povabi, da potrdimo svoj »da« Božjemu klicu, tisti »da«, ki smo ga izrekli na dan svojega mašniškega posvečenja. »Tukaj sem«, smo odgovorili na Božji klic, tako kot je na Božji klic odgovoril prerok Izaija: »Tukaj sem, pošlji mene!« (Iz 6,8). Posvetili smo se Gospodu. Zato je prav, da večkrat v globini srca ponavljamo te Izaijeve besede, ki vsebujejo vsakovrstno veselje, pa tudi napor in trpljenje, kar občutimo na poti za Gospodom. Da bo naša vnema vedno znova rastla, da se bo vedno znova hranila z živim plamenom evangelija, za to prosimo tudi pri tej krizmeni sveti maši.

II.

Dragi sobratje duhovniki! Kot duhovniški zbor smo krizmeno mašo prvič skupaj obhajali pred štirimi leti, aprila leta 2016.

Danes vam želim predstaviti štiri temeljne značilnosti, ki so nepogrešljive za duhovniško življenje in gradijo naš duhovniški zbor.

Najprej želim omeniti bratski odnos, ki mora vladati med duhovniki in škofom. Mi smo en sam duhovniški zbor. Kakor je vsak izmed nas edinstven, je hkrati vsak tudi pomemben in nenadomestljiv. Kadar smo skupaj, smo ena Kristusova suknja, kot se je izrazil papež Frančišek.

Kako zgovorna je svetopisemska zgodba o ženi, ki je krvavela in ko se je v veri dotaknila roba Kristusove suknje je ozdravela (Mr 5,30).

Naš »bratski odnos« naj bo tista Kristusova suknja, ki bo duhovno ozdravljala nas in vernike med katere smo poslani.

V duhovniško službo nas je poklical in postavil Kristus sam. Bodimo pristen duhovniški zbor, katerega člani ničesar ne delajo sami zase, ampak delajo vse skupaj, kot resnični bratje.

Danes smo priča številnim oblikam individualizma. Včasih se zdi, da individualni interesi prevladajo nad skupnim dobrim. Mi pa delajmo skupaj in nesebično! S skupnimi močmi si prizadevajmo doseči skupni cilj: najprej jaz kot glava tega duhovniškega zbora; vsi mi pa kot bratje in sodelavci!

Papež Frančišek nas k resničnemu bratstvu spodbuja z besedami: »Upam, da boste okusili lepoto duhovniške skupnosti, brez individualizma in brez vsake sebičnosti.« Naj nas vodi želja po vse tesnejšem bratstvu in resničnem medsebojnem spoštovanju.

Kot drugo želim omeniti bratsko harmonijo.

Beseda harmonija oziroma sloga se nanaša na ravnovesje in posledično na dobro počutje. Vse to je znotraj skupnosti nujno potrebno. Med nami je prisotnih veliko sil, ki nas mamijo, da bi opustili to pomembno vrlino in delali sami, mimo skupnosti duhovnikov.

Harmonijo bi lahko označili tudi z besedami »zdrav duh v zdravem telesu naše duhovniške skupnosti«. Sveti papež Janez Pavel II. je nekoč dejal: »Pravi duhovniki si prizadevajo za harmonijo, za složen razvoj vseh darov«. Cerkev nam v svoji modrosti v zvezi s tem ponuja nadvse pomembno vizijo: bratsko harmonijo. Ne pustimo si je vzeti!

Tretje, kar želim danes poudariti je bratski pogum.

Pri oznanjevanju evangelija je izredno pomemben pogum. Pogumni smo takrat, ko delamo to, kar je prav in dobro in ne tisto, kar je morda najhitrejša in najenostavnejša rešitev. Vedno se torej odločajmo za pogum. Današnji čas zahteva pogumnega duhovnika in pogumnega škofa. Še posebej v času, ko doživljamo, da se duhovnike blati, ko doživljamo tudi pastoralne neuspehe, ko se praznijo cerkvene klopi in se krči naš zbor. Vse to nas toliko bolj vabi, da stopimo pogumno skupaj. Bodimo možje in bodimo duhovniki izjemnega poguma!

Zadnja, četrta značilnost našega duhovniškega zbora pa je bratsko žrtvovanje.

Vsak duhovnik je dolžan resno in odgovorno vzeti svoje poslanstvo in se z vso pozornostjo posvetiti dolžnim nalogam, ki nam jih nalaga naša služba. Sveti papež Janez Pavel II. nas spominja: »Če se ne žrtvujemo kot Kristus, nismo rodovitni«.

Naše oznanjevanje je tesno povezano z žrtvijo. Vsaka žrtev utrjuje naš značaj, razvija vrline poguma, vztrajnosti in odločnosti, pa tudi ponižnosti. Duhovnik, ki se je pripravljen žrtvovati, tak duhovnik bolje razume in doume svoje poslanstvo. Duh žrtvovanja po mnenju svetega papeža Janeza Pavla II. predstavlja duhovne vrline, ki lahko pomagajo okrepiti duha duhovniškega služenja.

V vsaki žrtvi je skrit Kristus, naš Gospod! Zato se ne bojmo žrtve in ne bežimo pred njo.

Dragi duhovniki! Če povzamem, bi rekel, da smo poklicano dajati prednost štirim pomembnim duhovniškim držam. Spoštujmo torej bratski odnos, harmonijo, pogum in Kristusovo žrtev. Če se bomo tega držali, bomo verodostojne priče Gospodovega vstajenja.

III.

V drugem delu mojega nagovora, bi se rad zahvalil vsem vam dragi duhovniki, redovniki, stalni diakoni, in prav tako vam, sestre redovnice. Vsi vi opravljate najrazličnejše pastoralne naloge v naši nadškofiji.

Najprej se želim zahvaliti vsem, **ki opravljate službo župnika in vodite župnije.** Biti župnik je ena najbolj plemenitih nalog duhovnika. Župnik je lastni pastir vernikov, ki so mu zaupani. Skupaj z njimi se veseli, z njimi deli radost in trpljenje, z njimi joka in se veseli.

Od 144 župnij, kolikor jih ima naša nadškofija, jih je 49 v soupravi. Hvaležen sem Bogu za vse župnike. Mnogi kljub starosti in obolelosti vztrajate na župniji in neumorno vršite posvečevalno, učiteljsko in vodstveno službo. Hvala za vašo požrtvovalnost in hvala, da skrbite tudi za vernike tudi v tistih župnijah, kjer zaradi pomanjkanja duhovnikov ni mogoče vernikom dati lastnega župnika.

Posebno hvaležnost dolgujem tudi **vam redovni duhovniki**, ki požrtvovalno opravljate pastoralno delo na ozemlju naše nadškofije.

Na ramena redovnih duhovnikov sem zaradi pomanjkanja škofijskih duhovnikov naložil skrb za marsikatero župnijo. Dragi sobratje redovni duhovniki! Zaupal sem vam študentsko župnijo, bolnišnico v Mariboru in številne druge pastoralne naloge in opravila. Hvaležen sem vam in vašim predstojnikom, da ste z razumevanjem prisluhnili moji prošnji. Vesel sem tudi, da v lepem sodelovanju s škofijskimi duhovniki požrtvovalno oznanjate evangelij vernikom v naši nadškofiji.

Z veliko hvaležnostjo se obračam tudi na vas **mladi duhovniki, stalni diakoni in bogoslovci.**

Vi ste naša mladost, vi ste naša prihodnost. Kot svetle zvezde svetite na nebu naše evangelizacije in prispevajte svoj dragoceni delež znotraj našega duhovniškega zbora.

Končno se zahvaljujem tudi vam duhovniki »seniorji«. Nekateri ste na zdravljenju v bolnišnicah, drugi v domovih za ostarele ali drugje. Mnogi ste kljub upokojitvi ostali na župnijah in po svojih močeh še vedno pomagajte. Bogu hvala za vaš zgled, vaše delo in vašo žrtev. Naj vaš zgled požrtvovalnosti in zvestobe obrodi nove duhovne poklice.

Ne na koncu pa se s hvaležnostjo obračam tudi k sestram redovnicam, katehistinjam in katehistom, članom raznih svetov, organistom, zakristanom in mnogim drugim, ki skupaj z duhovniki pletete kite oltarnih občestev po naših župnijah. Hvala za vse kar dobrega storite našim duhovnikom diakonom in bogoslovcem.

IV.

Ko sem se s hvaležnostjo obrnil na vas dragi duhovniki, vas sedaj povabim, da se za trenutek zazremo v prihodnost. Pred nami so lepi in pomenljivi pastoralni dogodki.

Na začetku naj omenim dva, ki povezujeta in gradita našo duhovniško skupnost. V sredo, 12. junija bomo obhajali **dan duhovniškega posvečenja, naš »Dies sanctificationis«.** Pot nas bo letos popeljala v Varaždin. Tamkajšnji škof msgr. Josip Mrzljak nas z zborom svojih duhovnikov že z veseljem pričakuje. Program se

skrbno pripravlja. Že danes vabim vse vas duhovnike in stalne diakone, da se tega dneva udeležite. Okrepili bomo svoje bratske vezi.

Drugi dogodek so naši »**duhovniški dnevi**«, ki jih bomo letos že petič obhajali na Pohorju. V naših srcih tli tiha želja, da bi se nam kot gost na Pohorju tudi letos pridružil duhovnik, ki je odgovoren za mladinsko pastoralo v Zagrebu don Damir Stojič. Ekipa duhovnikov že skrbno načrtuje vsebino prihodnjih duhovniških dnevov na mariborskem Pohorju. Duhovniki in stalni diakoni: pristrčno vas vabim, da računate na to in si pastoralne dejavnosti tako uredite, da boste lahko od ponedeljka 4. novembra do srede 6. novembra z nami na Pohorju.

Na praznik apostolov Petra in Pavla bomo posvetili **dva letošnja škofijska novomašnika**. Zdi se, kakor da nam Jezus po obeh novomašnikih pripoveduje evangeljsko zgodbo o ženi, ki je v zakladnico vrgla dva novčiča (Mr 12,42). Zbranim apostolom je Jezus to ženo pohvalil in rekel: »Ta je vrgla največ, dala je vse kar je imela za svoje življenje«.

Tudi mi se Bogu zahvaljujmo za »dva novčiča«, za oba letošnja novomašnika, za Sebastijana in Primoža. Verjamemo, da bo Bog po njima blagoslovil vsa naša prizadevanja za nove duhovne in diakonske poklice.

Z velikim veseljem pa želim omeniti še en dogodek: jeseni se nam bodo pridružili **novi stalni diakoni**.

Šest mož bo letos zaključilo čas temeljnega oblikovanja in želijo stopiti na pot neposredne priprave na diakonsko posvečenje. Njihovi vzgojitelji in domači duhovniki so o njih dali pozitivno mnenje.

Tako bo posvečenje novih stalnih diaconov v nedeljo, 29. septembra, na god sv. nadangelov Mihaela, Gabriela in Rafaela, tu v naši stolnici. Njihova imena bomo kmalu objavili v Sporočilih.

Bodoči stalni diakoni so možje veselega pričakovanja. Z veseljem jih sprejmimo v duhovniški zbor, kot svoje mlajše brate. Stalni diakoni so naše bogastvo, hkrati pa pomenijo tudi velik izziv. Postanimo njihovi dobri mentorji in skupaj z njimi stopimo na pot pastoralnega spreobrnjenja, h kateremu nas vabi papež Frančišek.

V.

Ob sklepu mojega razmišljanja se obračam še k vam, dragi verniki. Prosim vas, molite za nas. Radi imejte svoje dušne pastirje. Pomagajte duhovnikom in velikodušno prevzemajte skrbi za razna župnijska opravila, naloge in službe.

Naša skupna prizadevanja pa naj spremlja priprošnja presvete device Marije in blaženega škofa Antona Martina Slomška. Amen.

Msgr. Alojzij Cvikel
mariborski nadškof metropolit